

Tiijät sie?

Ko talvisota sytty ja myö jouvuttii jättämää koit ja konnut, ni mei kotimaa joutu jättämää kolme komiaa historiallista karjalaista kaupunkii raja taaks: Viipuri, 74.400 as. v.1939, Käki-salme, as. 5.080 ja Sortavala, as 4.700. Ei mikkää ihme sit, et ne surulliset tunteet ilmeniit kansa laulamis lauluis-ki. Sen aja kärkeimusikko iskelmäsaral Topi Kärki sävels sen laulu mollivoittose musiiki. Tuon aja yhe kaidist usiammi kuultu iskelmä: "Siks oon mä suruinen" soi ratios ja pyöri rammareil joka puolel - ei kuiteskaa tanssipaikois, ko tanssitha ol kielletty. Sitä lauloit kaik suosituimmat laulajat, niiko Henry Theel ja Olavi Virta. Mut 1) kukas se ol kirjottant sen laulu sanat?

Cannes'n kansainvälisil vilmijuhlil ol tähä mennes saant suomalaisel vilmil esitelty maailma tietosuutee palkituks ast Aki Kaurismäki elokuvallaa "Mies vailla menneisyyttä" v. 2002, ko hää korjas nimellee komialt kalskahtava vilmijuhlii kakkospalkinno Grand Pix'n. Mut tänä vuon sammaa yls Juho Kuosmane elokuvallaa "Hytti nro 6", mikä valittii Suome Oscar-hokkaaksi. 2) Kene kirjotammaa romaani sen tarina pohjautuu?

Suome väkiluku vuuve 1944 lopus ol 3.947.702. Siirtoväkkee näist ol 410.403. Syntyvyys o viime aikoin kääntynyt Suomes nii alhasseks, et pittää männä iha 1800-luvu nälkävuosii ast, enneko o olt yhtä alhaset syntymäluvut ko nyt. Oliko Suomes v. 1935 syntyneite laste lukumäärä siu mieles-täis a) yli 127.000, b) yli 117.000 vai c) yli 107.000?

Jäi kerra vähäse arvailulkii varraa. Nauttikaa, ystävät siint, ja luottakaa Vortuunaa! Mut muihi jos löyvväte vastaukset, ni pankaa siint mustaa valkosel. Ja sit postii.

Martti Piela

"Evakon kyynel" Nuorisoteatteri esitti liikuttavan evakkolasten kertomuksen

Nuorisoteatteri "Musical Crew Mode" vieraili "Turun nuori teatterin" salissa ja esitti ensiesityksensä suurmusikaalin: "Evakon kyynel".

Heikki Salokannel

Esitys kertoi äidin ja kuusilapsisen perheen evakkomatkan tapahtumia kotoa Karjalasta evakkotaloon Varsinais-Suomeen. Isä oli rintamalla ja kuitenkin näyttämöllä mukana.

Musikaalin oli käsikirjoittaneet nuoret Martta Entonen ja Esteri Seppälä. Laulujen sävel ja ohjaus Petra Myllyperkiö. Laulujen sanoitus: Petra Myllyperkiö, Martta Entonen ja Esteri Seppälä.

Esitys oli kirjoitettu evakkomatkan tapahtumista lasten silmin nähtynä. Ja mikä luontevinta: esittäjinä oli ryhmä nuoria näyttelijöitä. He saivat aivankuin esittää itseään.

Näytelmä sisälsi puheosuuksia, tanssiesityksiä sekä paljon laulua.

Musikaali perustuu musiikkiin. Oli taitavia laulajia jotka esittivät soolokappaleita, duettoja, pienten ryhmien esityksiä sekä koko kuoron esityksiä. Kuuli, että esityksiä oli harjoiteltu paljon, niin kauniisti ja tarkasti ne esitettiin.

"Evakon kyynel" kertoi evakkotapahtumisista sekä lupasi kyyneliä, paljon kyyneliä. Jopa näytelmän iloiset asiatkin sai kyyneleet virtaamaan. Monen katsojan nenäliinat taisivat loppua ja kasvomaskit kastua. Anna (Anniina Salokannel) kertoi on ollut liikutuksen hetkiä harjoittelun ja jopa esityksen aikana. Musiikki on voimakas tunteiden vahvistaja.

Heti näytelmän alussa, kun perhe oli juuri lähtenyt evakkomatalle, kuului vuorosana: "Miun nukkein jäi". Näytöksen loppuosassa evakkotalossa oli eräällä nukella vielä oma sanomansa.

Näytöksen loppukohtauksena oli näyttelijöiden esittämä Veikko Lavin "Evakon laulu" aivan kuin esityksen loppusanoina.

Annalla (Anniina Salokanteleella) tunteet menivät usein ihon alle näytelmässä sekä harjoituksissa. Näytöksen jälkeen helpotti. Anniina sekä isoäitinsä Maili Salokannel, Koiviston evakko. Kuva Annika Salokannel.

Näytelmän käsikirjoittajat, ohjaajat, säveltäjä; Petra, Esteri ja Martta. Kuva Laura Kiiskila.

Käsikirjoitus ja ohjaus: Martta Entonen ja Esteri Seppälä.

Laulujen sävel ja ohjaus: Petra Myllyperkiö.

Laulujen sanoitus: Petra Myllyperkiö, Martta Entonen ja Esteri Seppälä.

Esiintyjät: Yli 50 nuorisoteatterin näyttelijää.

Evakon kyynel -musikaalissa koetaan tunteita menetyksistä iloon. Kuvassa vasemmalta karjalaisevakot Maria (Tuuli Turunen) ja Ida (Kerttu Koivikko). Kuva Marita Seppälä.

Evakon kyyneleen vierailuesitykset:

Sibelius-Sali, Järvenpää-talo

la 15.1.2022 klo 18.00
su 16.1.2022 klo 13.00

Sigyn-Sali, Turku

la 5.2.2022 klo 13.00
la 5.2.2022 klo 18.00

Teatteri PROVinssi, Salo

ma 14.2.2022 klo 18.00
ti 15.2.2022 klo 18.00

Kangasala-talo, Kangasala

la 5.3.2022 klo 13.00
la 5.3.2022 klo 17.00

Riikka Salokannel
Päätoimittaja

Että muistaisitte mistä tulette

Käsityönopettajatar Hilma Kaukiainen kutoi sisarustensa lapsille Karjalan-raanut: ”Että aina muistaisitte mistä tulette”. Nuo raanut kiertävät edelleen jälkipolvien seinillä muistona ja muistuttamassa. Samanlainen perintötekstiilien ja muistotekstiilien äärellä olo tuli, kun sain käsiini ensimmäiset puolipellavapyyhkeet, jonka reunoja kiersivät Koiviston kansallispuvun paidan rekosta tutut kuviot.

Nuo liinat kuuluvat käyttöön leivinliinoina, kun mummon ja tätien resepteillä leivotaan tuoretta. Noihin liinoin kääritään rotinat. Astiapyhkeenä niitä raaskii käyttää, kun kuivailee Viipurin torilta ostettuja juhlakristalleja. Astioita, joita on käytetty, kun on koko perhe- ja sukuporukalla istuttu yhdessä saman pöydän ääreen. Vielä ajattelen, että pellavaiset pöytäliinat, joiden reunaa kiertäisi tuo sama kuvio ja värikkäät lautasliinat, olisi hieno lisä uusiksi perintötekstiileiksi. Annettaviksi lahjaksi jälkipolvien tärkeissä tilanteissa: häälahjoiksi, rippi- ja ristiäisjuhlaan, valmistujaisiksi, jouluksi. Näihin tekstiileihin voi vahvasti liittää ajatuksen, että muistamme mistä tulemme ja arjen ja juhlan askareissa liittymme sukupolvien ketjuun.

Tätä samaa ketjua ajattelin, kun sain tehtävän miettiä kaikkia niitä ihmisiä, jotka ovat rakastaneet minut sellaiseksi kuin olen. Pieni harjoitus herätti paitsi rakastettuna olemisen kokemuksen myös valtavan kiittolisuuden tunteen siitä, että tätä ketjua on sekä taaksepäin että eteenpäin. Meitä jokaista on rakastettu ja tällä rakkaudella muokattu ja meistä jokainen voi rakastaa ja rakkaudella voimauttaa, vaikkei varsinaisesti rakkaudesta olisi tapana puhuakaan.

Hilma-tätimme oli itse lapseton, mutta hän rakasti teoillaan niin oppilaitaan kuin sisarustensa lapsia ja lapsenlapsia. Jakamalla perintönä ajatusta muistoista, uuden luomisesta ja kauneudesta, hän yhä vain elää kanssamme. Hänen kätkeästä olemisesta olen löytänyt monta viisasta ja hyvää ajatusta, kuten poimittu lainaus Eino Leinoa: ”Maailma yhtä kiittää, toista soimaa. Työ toisen muistaa, toisen unohtaa. Mut’ jokainen voi paljon rakastaa, vaik’ enempi ehkä toisella on voimaa”.

Hartaast’

Joulun symboleita etsimässä

Pontus Salmi

Olen tänä vuonna pysähtynyt jouluevankeliumista tarkastelemaan sitä, miten Jeesuksen äiti Maria reagoi merkittävien tapahtumien keskellä. Hänellä oli takana raskas useamman päivän mittainen matka, ja majapaikkaa ei millään tahtonut löytyä. Kaiken kukkuraksi synnytys käynnistyi, mutta nuorelle parille oli tarjolla ainoastaan eläinsuoja, jossa ottaa vastaa perheen esikoinen.

Synnytyksen jälkeen heidän ensimmäiset vieraansa olivat paimenet, jotka kertoivat vastasyntyneen vanhemmille, mitä enkeli oli heille juuri hetkeä aiemmin sanonut: Teille on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra.

Jouluevankeliumi kertoo, miten Maria kätkei sydämeensä kaiken, mitä oli tapahtunut ja tutkiskeli sitä. Merkityksellistä oli se, ettei Maria ainoastaan kätkenyt kaikkia joulun tapahtumia sydämeensä, vaan myös tutkiskeli niitä. Uuden Testamentin alkukielessä (koinee-kreikka) käytetään tässä kohtaa sanaa symballoo, jonka suora suomenkielinen käännös on: heittää yhteen. Tuota samaa sanaa käytetään, kun puhutaan symboleista. Kun kaksi toisiinsa liittymätöntä asiaa heitetään yhteen, syntyy jotakin uutta.

Kun Maria tutkiskeli tapahtumia, niin hän todennäköisesti mietti vastasyntyntä kaukalossa nukkuvaa lastaan ja paimenten enkeliltä saamaa

viesti hänestä. Samalla hänelle on saattanut tulla mieleen myös Vanhan Testamentin ennustukset Messiaan syntymisestä. Tuo tutkiskelu piti sisällään varmasti myös monenlaisia tunteita: rakkautta, hämmennystä ja jopa pelkoa ja ahdistusta uuden edessä. Saattoi hänellä nousta huolta myös siitä, mitä oma esikoinen joutuisi vielä elämässään kokemaan. Enkelin ilmoitus toi silti luottamusta perheen elämään.

Mitkä ovat sinulle tärkeät joulun symbolit, jotka tuovat sinulle oikealaisen joulun tunnelman? Rakentuuko oikea joulu perinteisistä tavoista ja tottumuksista, jotka herättävät tunteita ja tuovat oikeanlaista tunnelmaa. Vai voisiko jouluevankeliumissa tarjota jotakin syvempää sisältöä, jota Marian tavoin voi kätkeä omaan sydämeensä ja tutkiskella sitä.

Jeesus syntyi ensimmäisenä jouluna maailmaan ja hän voi jatkuvasti uudelleen syntyä sydämissämme. Hän on valmis tulemaan myös arkipäiväämme ja elämäämme. Tuomaan elämäämme pysyviä arvoja ja kestäviä tunteita, kun Jeesus saa kulkea läpi vuoden kanssamme. Tällöin joulu saa vahvan symbolisen merkityksen, joka luo uutta ja kantaa elämässä.

Hyvää ja rauhallista joulua!

KOIVISTON viesti

Sinulle _____

koivistolainen ystäväsi _____

on tilannut lahjaksi Suomen Koivisto-Seura ry:n jäsenyyden kautta Koiviston Viesti -pitäjälehdten vuosikerran 2022.

KOIVISTON viesti

ISSN 0780-1289

KUSTANTAJA:

Suomen Koivisto-Seura r.y.

Jäsenlehti. Lehti jaetaan aina kuluvaan kuun loppupuolella.

Lehteen tarkoitettujen ilmoitusmateriaalin tulee olla toimituksessa viimeistään lehden ilmestymistä edeltävän kuun lopussa.

Toimitus ei vastaa sille lähetetystä materiaalista. Lehden vastuu ilmoituksista rajoittuu ilmoitushintaan.

Kirjoittajat vastaavat tekstien sisällön oikeellisuudesta ja toimittamiensa kuvien käyttöoikeuksista.

Toimitus voi tarvittaessa lyhentää tai muokata sille toimitettua aineistoa.

Liikeilmoitukset 50 snt/ppm

Kuolinilmoitukset 34 snt/ppm

Aineisto mieluiten digitaalisena:

studio@ramitoivonen.fi

Muussa tapauksessa aineistot toimitetaan osoitteeseen:

Koiviston Viesti,

Riihelänkatu 28, 15810 Lahti

Aineisto palautetaan vain jos mukana

on postimerkillä varustettu

palautuskuori osoitteeseen.

Koiviston Viesti toimitus, 0400 780 398

Jäsenasiat, tilaukset, osoite-ym. muutokset:

Aina kirjallisena, mieluiten

sähköpostitse Koivisto-Seura ry:n

varapuheenjohtajalle

katarina.hovi@gmail.com

Tilauksia ei tarvitse uusaa.

Seuran jäsenmaksu 39 e, sisältää

vuoden jäsenlehdet.

Jäsenlehdten postituksesta Pohjois-

maihin veloitetaan +3 e/vuosi ja

muualle Eurooppaan +8 e/vuosi.

Pankkiyhteys:

Nordea FI46 1091 3000 3058 80

Päätoimittaja

Riikka Salokannel, 044 231 2422

Koiviston.viesti@gmail.com

Kuvatoimitus ja taitto

Rami Tolvonon, 0400 780 398

Sankarihautausmaa-sivusto avattiin 30.11.2021

**Jatkosodan jälkeen
Neuvostoliitolle
luovutetulle alueelle
jää 56 suomalaisten
seurakuntien
perustamaa
sotien 1939-1945
sankarihautausmaata.**

Hautausmaista 36 on nykyisen Leningradin oblastin alueella, 17 Karjalan tasavallassa ja kolme Sallassa ja Petsamossa. Hautausmaihin on haudattu noin 7000 suomalaista sankarivainajaa.

Sivuston hautausmaakohtaiset tiedot on koottu Sotavainajien muiston vaalimisyhdistyksen ja Karjalan Liiton vuonna 2000 teetetyllä kyselyllä. Vastajina ovat olleet pitäjyhteisöt ja niiden nimeämät vastuhenkilöt. Suomen Koivisto-Seura ry:n puolesta kysymyksiin on vastannut puh.joht. Eija Tuominen. Tehdyn kyselyn tulokset ovat nähtävissä karjalanhaudat.fi verkkosivulla osoitteessa:

karjalansankarihautausmaat.fi

Koiviston sankarihauta v. 2020.

Kyselyn tavoitteena oli saada sankarihautausmaita koskevat tiedot talteen sähköiseen tietokantaan, jota voidaan käyttää hyväksi keskusteltaessa Venäjän federaatio-, alue-, piiri- ja paikallistason viranomaisien kanssa sankarihautausmaita hoitamisesta ja suojelemisesta niiden säily-

mistä vaarantavalta maankäytöltä ja muulta toiminnalta.

Tietojen kokoamisen tavoitteena oli myös sankarihautausmaita koskevan historia- ja kulttuuriperinteen tallentaminen ja sen varmistaminen, että myös tulevat sukupolvet muistavat rajojemme ulkopuolelle haudatuiksi jääneet isänmaan puolustajat. Sankarihautausmaita on suojeltava tuhoutumisen ohella myös unohtumiselta.

Sähköinen kysely koostui kahdeksasta osiosta, joissa pyydettiin selvittämään muun muassa jokaisen yksittäisen sankarihautausmaan perustiedot, sijaintitiedot, nykytilanne, kunnossapitoimet, muistomerkit ja paikalliset sopimukset. Vastaukseen oli lisäksi mahdollisuus liittää valokuvia, karttoja ja muuta dokumenttiaineistoa.

Muita hautausmaita koskeva sähköinen Karjalan liiton teettämä kysely on käynnistynyt 2021. Koivis-

to-Seura on jo käynnistänyt selvitystyön Koiviston siviilihautausmaista.

Koska Suomen Koivisto-Seura ry ei ole kuulunut enää vuoden 2021 alusta Karjalan Liittoon, kävi tähän uuteen kyselyyn osallistuminen hieman ongelmalliseksi. Koivisto-säätiön kanssa on sovittu, että kyselyyn voidaan osallistua Koivisto-säätiön nimissä, joka kuuluu Karjalan Liittoon. Koivisto-säätiö on valtuuttanut kyselyyn vastaajaksi Koivisto-Seuran puheenjohtaja Eija Tuominen, jonka apuna tietojen keruussa on Koivisto-Seuran hautausmaatoimikunta.

Eija Tuominen
Puheenjohtaja
Suomen Koivisto-Seura ry
Karjalan Liiton hautausmaavaliokunnan jäsen

Koiviston Viesti -pitäjälehdessä voi tilata joululahjaksi lapsenlapsille ja muillekin Koivistosta kiinnostuneille.

Vuosikerran hinta on 39€ ja se laskutetaan keväällä 2022. Lahjatilauksen voi tehdä sähköpostitse katarina.hovi@gmail.com tai puhelimitse 050 482 1240.

Koiviston Viesti on jäsenlehti, joten tilaus tulee jäsenyyden kautta. Ilmoittakaa lehden saajan nimi ja osoitetiedot, sekä maksajan nimi ja osoitetiedot.

Viereisellä sivulla olevan lahjakortin voi leikata irti muistuttamaan lahjasta.

– Puheenjohtajalt' itseltä –

Saarelaislapsen joulu vuosikymmeniä sitten

Jouluaamu koitti kirkkaan kuutamoisena ja tähtiäkin oli silloin taivaalla enemmän kuin nykyisin. Eivätkä tähdet täällä loistakaan niin kirkkaasti kuin siellä rakkaan Karjalan taivaalla.

Kirkkomatkalle lähdettiin jo kello viisi, kun kirkkono aloi kuudelta. Kun me - isä, mamma ja neljä lasta tulimme Eistilän rantaan, niin vesi olikin niin ylhäällä, ettei niin vain päässytäkään jäälle. Isä sanoi, että mennään Luukkalan riville, jos siellä ei olisi näin paljon vettä.

Olihan sielläkin vettä, mutta isä kantoi meidät kaikki selässään veden yli ja niin me kaikki pääsimme kuivin jaloin jäälle. Taisi isäkin päästä kuivin jaloin, sillä hänen supikkaansa olivat vettä pitävät ja niissä oli pitkät varret.

Jää oli kuin peili, emmekä tahtoneet pysyä pystyssä. Meillä lapsilla oli hauskaa, kun saatiin liukua jäällä. Kirkkorannassa ei ollut kovin paljon vettä, joten kiviä myöten pääsimme hyvin maalle ja menimme kirkkoon. Kun vanha kirkko oli kylmä, niin meillekin tuli kylmä. Kyllä siellä kirkossa monet ihmiset koputtivat jalkojaan meidän kanssamme.

Mutta kun kirkon meno alkoi, ei enää ollut kylmä. Ensin laulettiin virsi ”Enkeli taivaan lausui näin” ja sitten rovasti Härkönen tuli saarnatuoliin. Rovasti luki saarnavirtensä ja sen jälkeen jouluaamun saarnatekstin meille tänään syntyneestä Vapahtajasta, joka on Herra Kristus Daavidin kaupungista. Kyllä me lapset rovas-tia kuuntelimme hartaasti, vaikka emme vielä kaikkea käsittäneet, mutta kotona isän täytyi kertoa meille lisää Jeesuksen syntymästä.

Jouluna ei saanut mennä kylään, vaikka mieli olisi tehnyt. Vanhat ihmiset sanoivat, että kuka mennee jouluna kylään, hänelle laitetaan länget kaulaan. Emme me jouluna uskaltaneet kylään mennä, mutta tapaninpäivänä mentiin kylään sellaiseen taloon, jossa oli olkia tuvan lattialla. Kyllä meillä lapsilla oli hauskaa ja oljet aivan hienona, kun joulu loppui.

Poimittu artikkelista nimimerkki T. P.
Koiviston Viesti,
jouluku 1953.

Tämän joulumuiston myötä toivotan teille kaikille Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta 2022

Eija Tuominen

Suomen
Koivisto-Seura ry
Perustettu 1948

Toimii Koivistolaisten yhdyssiteenä
- järjestää kotiseututilaisuuksia
- harjoittaa julkaisu toimintaa
- suorittaa kotiseutukulttuuriin liittyvää kokoamista ja tallentamista.

www.koivistolaiset.net

Puheenjohtaja, Eija Tuominen
Rauhankatu 14 a B 16, 20100 Turku
0400 244 290, tuominee@gmail.com
Varapuheenjohtaja, jäsenasiat:
Katarina Hovi
Kavallinpelto 6, 02710 Espoo
050 482 1240, katarina.hovi@gmail.com
Sihteeri, Jorma Kallonen
Koivukuja 23, 21530 Paimio
p. 0400 834 723, jorma.kallonen@nic.fi
Taloudenhoito,
Karjalan Tilikeskus/Patrikainen

Ratakatu 47, 53100 Lappeenranta
p. 05 544 8850
Perinnetoimikunta, Jorma Simola pj.
Proomukatu 6 A 14, 15140 Lahti
p. 040 564 9341
Taidetoimikunta, Marke Hongisto pj.
Halkaisijantie 4 E 46, 00980 Helsinki
p. 050 539 8693, mhongist@gmail.com
Johtokunta:
Matti Agge, Parainen. 040 536 7701
varajäsen Hanna Silfver, Kaarina

Ritva Ratia-Ahtiainen Lahti. 044 377 7201
varajäsen Raila Hiltunen, Mäntsälä
Jorma Jack, Kotka. 050 061 9482
varajäsen Maarit Raninen, Lammi
Esko Kaukiainen, Tuusula. 0400 800 752
varajäsen Katariina Aaltonen, Espoo
Jukka Ratia, Mäntsälä. 050 097 8206
varajäsen Jorma Simola, Lahti
Tiina Torkkeli-Pitkäranta, Kemiö.
045 126 6286, varajäsen Leea Helkiö, Salo
Riikka Salokannel, Lahti. 044 231 2422
varajäsen Tuula Ruskeepää, Pornainen

Hannu Seppinen, Turku. 040 703 1244
varajäsen Tuula Agge, Parainen

Koivisto-säätiö:
Hallituksen pj. Veli Sainio,
050 505 6676, veli.sainio@kolumbus.fi
Hallituksen varapj. Sari Piela,
050 431 2564, sari.piela@gmail.com.
Asiamies Anne Markkanen,
0400 687 717, Koivistosaaio@gmail.com

Porvoon seudun Koivistolaisten Leikekirja

Seppo Mannonen

Koivistokerho perustettiin Porvooseen vuonna 1977. Onni Hokkalan toimesta nimeä muutettiin pari kertaa, kunnes nimeksi vakiintui Porvoon seudun koivistolaiset, kuvaten paremmin aluetta jonka piirissä toimittiin.

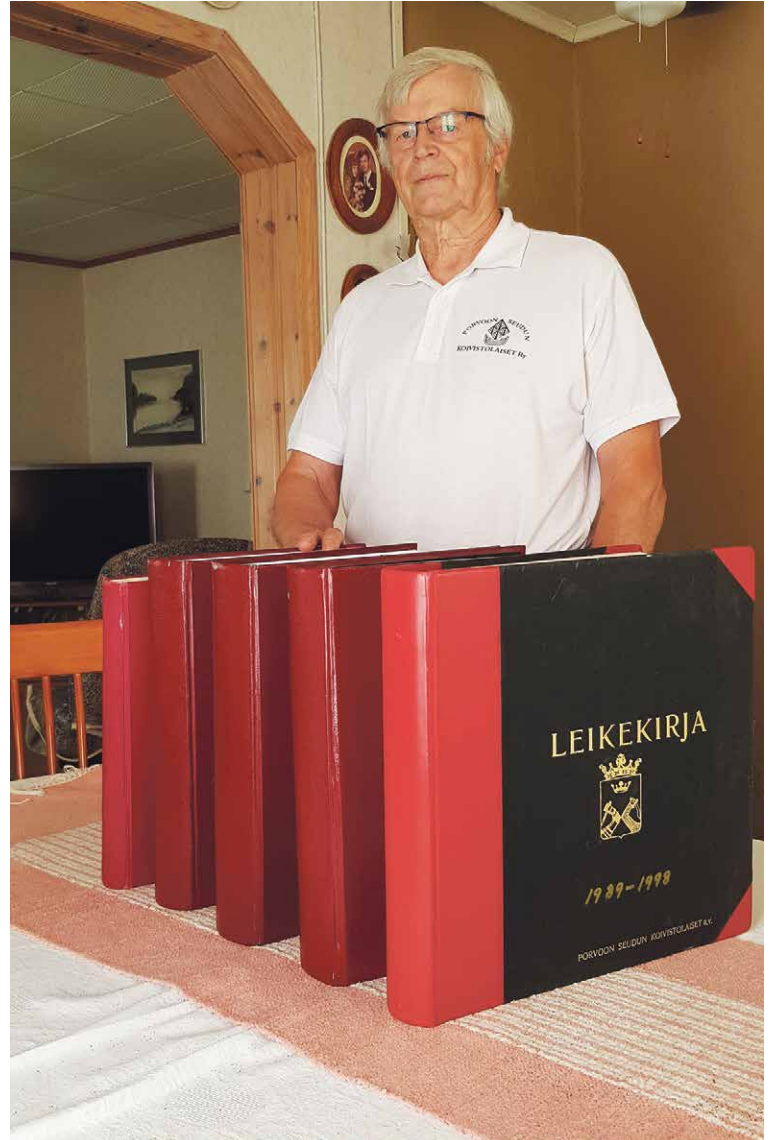
Alussa johtoryhmän vetäjänä toimi Risto Kurki. Risto ajatteli että seuran toiminnasta pitäisi olla

olla punakantinen ja nahkaselkäinen, kestävä kirja. Sellainen jossa seuran toiminnan kohokohdat olisivat arvoisissa kansissa. Raineri otti kirjan hoidon harrastukseksi. Hän lisäsi kirjaan seuran tapahtumia valokuvin ja kirjoituksin. Aluksi kirjaan koottiin asioita meidän juhlista, kokouksista ja kertomuksia matkoista ja myös jäsenistä.

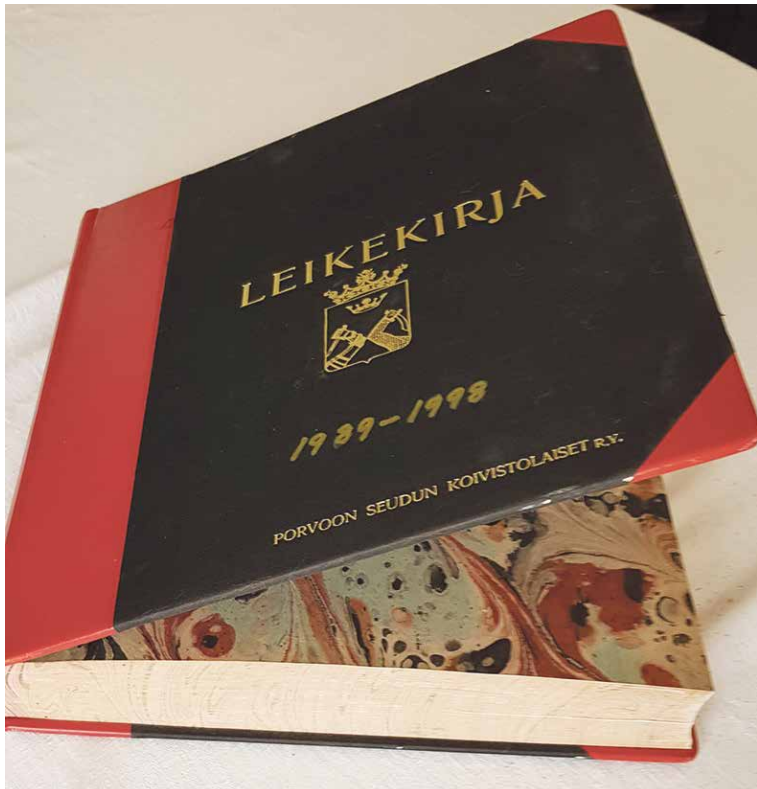
Seuran toiminnan kohokohdat arvoisissa kansissa.

Leikirja auki sivulta Koivistolla käynti.

Raineri Montosen suurityö leikekirjat, 40 v harrastus.

Kirjansitoja Mestarin Urmas Jokisen työnäyte.

leikekirja. No, Porvoohan oli kirjapainoistaan tunnettu kaupunki ja Marja-Leena ja Raineri Montonen työskentelivät Werner Södersrömin kirjapainon sitomossa.

Risto ei hyväksynyt mitään muistivihkoa vaan kunnan leikekirjan. Marja-Leena keskusteli asiasta kirjansitojamestari Urmas Jokisen kanssa. Leikekirjan piti

Alkujaan tarkoitus oli, että toimintamme olisi mahtunut yhteen kirjaan. Kun Koivisto avautui 1990, meidän matkailu vikaistui ja muitakin tapahtumia lisääntyi. Niin kävi kirja pieneksi. Nyt on 5 kirjaa on koottu meidän toimintaa ja niissä näkyy Rainerin yli 40 vuotinen työ.

Mie tiijjän

Martti Piela

Kaik pojatha nyt ainaskii tuntuot 007 Akentin, James Pontin, kuka 50-luvul ilmesty tv-ruutuihi ihmeautoinee ja muine erikoisvekkottimine huseeraamma Häne Kuninkaallise Korkeuteen palvelukses eri puolil maailmaa, millo neukkuu joukos sotkemas maailmaherruutee pyrkivii pasmat millo natsii joukost keplottelemmii itseen puhtaaks pestyi rosmoi kieroi suunnitelmii maal, merel ja ilmas. James tuntuu selviytyvvä melkee mist ahingoist tahaan jossei omin avuin ni sit jonkuu kaunii taami avustuksel.

Mut vakooja työ ei kyl mittää helppoo varmast oo. Jo pelkästää pien vipaus puhetyllis saattaa merkitä yhtäkkist siirtymistä tuompuolesee. Sitä vast varsinkii sova aikoihi valtiot koittaa löytää ommaa

puolta avustammaa sellasii avustajii vakoojiks, kene puhetapa o jo vuosii aikan kouliintunt kohemaas puhutu kiele mukaseks.

Niinnikkää kehkeyty Lokakuu 1917 vallankumousta Vennäimaalt pakkoo lähtenee suomalaise rohvessor Vorsplumi perree pojast Vlatist (1914-1969) aikannaa kaukopartioupeer ja venäläisii sotavankii vakoojakouluttaja. Ko pere palas Suomee, poika muutti nimmeen Marmoks 1935. Ko talvisota sytty, hää ilmottautu vappaehtooseks ja liittyy 1940 heimopakolaisii sissiosastoo Kemis.

Ko talvisota loppu hänet komennettii reserviupseerikouluu ja ylennettii upseeriks välirauha aikan. Ja jo talvel 1941 hänet määrättii OsKu:u, tietusteluosasto Kuosmasee, mitä johti kapt. Into Kuos-

mane. Raja takan vänr. Marmo tehtävän ol sova syytytty Äänislinnas (Petroskois) kuulustella vangit ja ottaa haltuu sotamateriaalii. Äänislinnas hää toimi myöskii akenttikoulu opettajan. Sova viimeisen päivän hää sai ylennykse viel luutnantiks. Sova jälkee hää väittel tohtoriks ja toimi rohvessorin ja Keolokia tutkimuslaitokse ylijohtajan. Hää sai majuri kauluslaatat vähä enne kuolemaa auto-onnettomuuvves 1969.

Tiijjot löytyyt kaikist paremmi IL Historia-julkasust Päämajan Kaukopartiot s. 49: Pakolaisesta tuli kaukopartioupeeri ja vakoojakouluttaja.

Valma Luukan perheen joulumuistoja

*Varbaisimmat muistot ovat Koivistolta.
Luultavasti välirauban ajalta.*

Muistan, että keskellä pirttiä oli kaunis joulukuusi, jonka ympärillä pyörittiin ja laulettiin hartaita joululauluja ja lasten lauluja varsinkin. Isällä oli tapana tehdä kuusesta sopusuhtainen siten, että hän porasi reikiä ja asetti sopivannäköisen oksan siihen reikään. Kuusi haettiin omasta metsästä. Siinä oli kärjessä tähti. Muutamat kynttilät kiinnitettiin oksiin narulla. Kuusenkoristeet leikattiin voipaperista, ja taisi olla jossain vaiheessa myös lippuja narussa.

Isä ei ollut läsnä lahjoja jaettaessa. Lahjat oli äiti tehnyt villalangoista, isä puusta. Joulupukki tuli käännetty turkki päällään, pyykkikori selässään. Hän jakoi lahjat ”kilteille lapsille”. Isä oli paras joulupukki ikinä. Alpo, vanhin veljeni toi meriltä pikkusiskolle suuren suklaanuken, joka laitettiin kehtoon nukkumaan. Ja kas, kun Valma sai luvan jakaa kaikille suklaata, havaittiin, että nukun tuoja oli napostellut ruumiin ja ainoastaan pää oli jäljellä. Tuoja itse oli mennyt takaisin laivalleen. Jotenkin tapahtuma jäi mielen pohjaan. Ensimmäisen varsinaisen nukkeni sain vasta kuusi vuotiaana Förbyssä ollessani siellä evakossa.

Äiti oli jouluksi yleensä tehnyt syltystä sian päästä ja joistakin muista osista. Se oli tosi hyvää. Myös joulupuuroa söimme, vaikka luultavasti uunissa haudutettua ohrapuuroa. Äiti teki myös leivät, ja varsinkin makoisat piirakat. Aattoserpa tehtiin kuivatetuista norsseista (kuoreista) ja perunoista, tai perunoista ja ahvenista. Koivistolla syötiin paljon silakkaa. Äiti kertoi, että Suomenlahden silakat olivat siihen aikaan niin rasvaisia, että pannulle ei tarvinnut laittaa voita. Suomenlahti oli silloin puhdas ja kirkasvetinen. Joulusauna oli ulkorakennuksessa. Isoveli valitti sairautta. Hänet käärrettiin lakanoihin ja kylvetettiin hyvästi. Kun muu perhe tuli saunasta kotiin, veli oli jo karannut kylille. Alpo oli kova tekemään jekkuja. Merillä oppii kaikkea.

Evakossa joulut olivat ankeampia. Yritettiin kuitenkin niissä oloissa noudattaa vanhoja perinteitä. Isä luki jouluevankeiliumin ja laulettiin jouluvirsiä

Koti Koivistolla.

*Isä ei ollut
läsnä lahjoja
jaettaessa.*

ikävä sydämissä. Ikävästä Koivistoon äiti ei toipunut koskaan. Me opimme laulamaan ilman säästystä. Se tapa säilyi itselläni myös pappisurallani. Saatoin laulaa jonkun aiheeseen sopivan värssyn hengellisestä laulusta tai virrestä ennen, lopussa tai kesken saarnaa. Myös Herran siunauksen opin laulamaan Faltinin mukaan juhlien ja jumalanpalvelusten lopussa. Lauluistani sain aina paljon kiitosta, joskaan kaikki eivät tavastani pitäneet.

Lestadiolaisten tapojen seuraajina kävimme jouluseuroissa, joita pidettiin kodeissa, myös meillä. Joku kiertävä saarnamies oli kutsuttu esimerkiksi Saarenpään, minne sitten jollakin tavalla mentiin. Isä teki jossakin vaiheessa oman veneen. Se oli vielä ainakin Raumalla, missä soutelimme ja isä kalasti. Kalareissuille isä otti Valman mukaan, kun kuulemma sitten oli hyvä kalonni.

Askolan kirkko jouluna.

Parhaiten muistan joulunvieton Askolassa. Meidän Piiu-hevonen vei meidät kulkusten helistesä kirkkopihalle, missä oli paikka hevosille tien toisella laidalla. Askolan kirkko oli koristettu kauniisti. Jokaisen istujan kohdalla oli elävä kynttilä. Ihmettelen vieläkin, miten selvittiin joka joulu ilman tulipalaa, vaikka kirkko oli tupaten täynnä karvahatuissaan tulleita kirkkovieraita.

Jumalanpalvelus alkoi joka vuosi laululla ”Tuo armon val-

kokyyhky”, kuoron laulamana. Sellaisesta joulukirkosta ei voinut olla poissa. Jumalanpalveluksen aika vaikutti tosin sen, että monet nukkuivat saarnan aikana. Kirkossa paloi vain yksi kamiina, joten melko viileätä siellä oli, suuressa kirkossa.

Perhe oli pienentynyt kaiken aikaa. Helsingissä meitä oli vain kolme, mutta sielläkin yritimme noudattaa vanhoja perinteitä. Koko perhe kokoontui vasta äidin syntymäpäivänä, joka oli loppiai-

Valma Luukka

sen aattona 5.1. Viimeisinä vuosina ruokalajit olivat toiset kuin Koivistolla eikä aina edes saanut tarvittavia kaloja aattoserpaan. Joulusaunassakaan ei enää ollut omasta metsästä tehtyjä vastoja.

Koivistolaisten kirkkopyhä Särkisalossa

Perinteistä Koivistolaisten kirkkopyhää vietettiin vuoden tauon jälkeen Särkisalons kirkossa 17.10.2021.

Eija Tuominen

Kolmisenkymmentä koivistolaista oli saapunut paikalle mm. Särkisalosta, Perniöstä, Salosta, Paimiosta Turusta, Raisiosta, Mynämäestä ja Kalannista. Kirkkomatkan varrella saimme nauttia syksyn väleistä ja hienoista maisemista auringon paistaessa kirkkaalta taivaalta.

Tuntui hyvältä istahtaa jo vuosien varrella tutuksi käyneen kirkon penkille. Auringonsäteet kimmelsivät kirkon ikkunoissa ja loivat erityistä tunnelmaa kirkkoon. Mieleeni tuli oma lähisukuuni, jotka olivat evakkoaikanaan istuneet näillä samoilla penkeillä Jumalanpalveluksissa, konfirmaatioissa ja poisnukkuneita hyväksellessään.

Salon seurakunnan aluekappalainen Juha Hekkala toimi jälleen messun pappina ja oli pukeutunut päälleen Koiviston seurakunnan messukasukan kuten aikaisempinakin kirkkopyhinä.

Messun jälkeen hiljennyimme hetkeksi Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä.

Seuraavaksi siirryimme läheiseen seurakuntataloon kirkkokahville. Iloinen puheensorina täytti salin, oli mukava tavata pitkästä aikaa! Erityisen hienoa oli, kun paikalle oli saapunut myös syntyperäisiä koivistolaisia mm. aikanaan kirkkopyhää käynnistämässä ollut Jenny Nyman (o.s. Passoja) Hyttölästä, Saimi Sola (o.s. Ketonen) Piisaaresta, Kyllikki Leinikka (o.s. Mattila) Saarenpäästä, Ahti Kaukiainen Penttilästä ja Esko Orava Humaljoelta. Perniön ja ympäristön Koivisto-kerhon talokoolaiset huolehtivat tarjoilusta.

Marja-Liisa Kitula juonsi tilaisuuden taitavasti kuten monesti ennenkin, oli Rauni Rokan musiikkiesityksiä, yhteislaulua ja kuultiin Koiviston kuulumisia sekä toivotettiin puolin ja toisin tervetulleeksi turkulaisten ja perniöläisten tilaisuuksiin. Kappalainen Juha Hekkala muistutti puheenvuorossaan tärkeästä asiasta: ”Syntyperäisten koivistolaisten joukon yhä pienentyessä, on teillä jälkipolvilla tärkeä tehtävä säilyttää ja pitää yllä Koiviston muistoa”.

Lämpimät kiitokset Perniön ja ympäristön Koivisto-kerholle ja Salon seurakunnalle kirkkopyhän järjestämisestä!

Tilaisuuden päätyttyä kiertelimme Särkisalons hautausmaalla, veimme kanervia ja kynttilöitä sukulaisten haudoille. Itsekin sytytin kynttilän isoäitini serkun August Matikan ja hänen puolisonsa Loviisan haudalle.

Tuntui hyvältä istahtaa jo vuosien varrella tutuksi käyneen kirkon penkille.

Ennen kotimatkaa kävimme vielä pienellä joukolla tutustumassa Kemiön saaren eteläosassa sijaitsevaan Västanfjärdin kirkonmäkeen. Ensiksi mäen alla tuli vastaan komea harmaa kirkko, joka on rakennettu v. 1912, suunnittelijana arkkitehti Helge Rancken. Kirkko ei ollut avoina, joten ihailimme sitä vain ulkoapäin.

Jatkoimme tietä eteenpäin ylös mäelle ja miten kaunis vanha punamultainen puukirkko ja kellotapuli sieltä löytyivätään. Kesäkirkkona nykyisin toimivan kirkon on rakentanut vuosina 1759-60 turkulainen rakennusmestari Isak Olin. Erillinen kellotapuli on valmistunut v. 1763, rakentajana jahtivouti Isak Gran Labbölöstä. Kiertelimme kirkon viereistä edelleen käytössä olevaa hautausmaata ja löysimme sieltä useita vanhoja hautoja ja kauniita rautaristejä.

Seuraavaksi olikin jo aika suunnata kohti Turkua.

Aluekappalainen Juha Hekkala ja Koiviston seurakunnan messukasukka. Kuva Jorma Kallonen.

Kirkkokahvit ja ohjelmaa Särkisalons seurakuntatalossa. Kuva Eija Tuominen.

Västanfjärdin vanha kirkko. Kuva Eija Tuominen.

Perniön ja ympäristön Koivisto-kerhon puh.joht. Risto Kitula ja Suomen Koivisto-Seuran puh.joht. Eija Tuominen laskivat kukkia Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkille.

Turun ja Ympäristön Koivistolaiset ry

Eija Tuominen

Yhdistyksemme on rekisteröity 18.10.2021. Rekisteröinti tuli ajankohtaiseksi, koska vain rekisterissä olevalla yhdistyksellä voi olla nykyään tili pankissa. Yhdistykseen kuuluu tällä hetkellä noin 60 jäsentä.

Koronapandemian hieman hellittäessä ja rokotusten karttuessa aloitimme kajuuttaillat taas 16.11.2021 reippaasti yli puolentoista vuoden jälkeen. Paikalle oli saapunut kolmisenkymmentä jäsentä, joten selvästi tapaamisia oli odotettu ja kaivattu.

Seura tarjosi jäsenilleen pul-

lahavit rekisteröitymisen kunniaksi. Katselimme Koivistolta vuoden 2021 aikana saatuja kuvia ja keskustelimme aiheesta ”Koivisto maailmanpolitiikan näyttämönä”, josta aiheesta on tarkoitus jatkaa ensi vuoden kajuuttailloissa. Johtokunta kokoontuu aina tuntia ennen kajuuttaillata joka kuukauden 3. tiistai. Turussa kokoontuvat vielä erikseen Jaalamiehet ja naisten kerho.

Joulujuhlissa 11.12.2021 juhlistettiin myös Turun ja ympäristön koivistolaisten perustamista, josta 7.5.2021 tuli kulu-neeksi 60 vuotta.

Turun ja Ympäristön Koivistolaiset ry toivottaa kaikille koivistolaisille Valoisaa Joulua ja Onnelista Uutta Vuotta 2022!

Johtokunta 16.11.2021 edessä vas. Jorma Kallonen, Hanna Silfver, puh.joht. Eija Tuominen, jäsenrekisterinhoitaja Riitta Pohjanuoma, takana vas. rahastonhoitaja Sirkku Miiluniemi, Ritva Tuuli, sihteeri Hannu Seppinen, varapuh. joht. Lassi Hilska ja Matti Agge. Kuvasta puuttuvat Heimo Pulli ja varajäsen Seija Jaakkola. Kuva Seija Jaakkola.

Pirkko Ratilaisen haastattelu 20.10.2021

Haastattelija Jubani Pekkola

Elämä on ollut onnellista kaikesta huolimatta

Pirkko Syntyi Vahvialassa vuonna 1939 Viljo Mytyn ja Siiri Mytyn (s. 1908 os. Tommiska) perheen toisena lapsena. Sisko oli nähnyt päivän valon 2,5 vuotta aikaisemmin. Sähköasentaja Viljo Mytty oli syntynyt vuonna 1906. Talvisodan ja välirauhan jälkeen Viljo rakensi jatkosodan aikana Vahvialaan perheelleen uuden talon, joka ei ollut vielä valmis, kun uusi lähti 1944 tulti.

Lentokoneen ääni

Kaija-sisko kävi vuoden koulua Vahvialassa. Seitsemän kilometrin koulumatka saattoi joskus taittua metsätöissä olevien venäläisten sotavankien reessä. He mennessään ottivat koulutyttöä kyytiin. Olivat hyvänahkaisia miehiä. ”Valta on siel’ isommilla herroilla.”

Pirkon ensimmäiset selkeät muistot liittyvät sotaan. Vahvialassa, Nurmen kylässä ”lentokoneen ääni kuului. Äiti katsoi verhojen raosta ja ”sitten tuli hässäkkä”. Kissa vietiin pois ja lähdettiin asemalle odottamaan evakkojuna. Oli kesäkuun 10. päivä 1944.

Lähdön hetkellä Pappa sairastui ja kuoli. ”Ihmiset sanoivat, että oli parempi, ettei halvaantunutta tarvinnut lähteä kuljettamaan. Hän jäi Vahvialan multiin.”

Askeleet portaissa

”Äiti oli kuollut, että joku kävelee portaita, pyyhkii niin kuin jalkoja. Hyvän aika, ei kai isä nyt tule kotiin, kun on sairaalassa... isä oli silloin yöllä kuollut. Muistan nenäliinapakan hellan päällä. Muistan sen itkun.”

Viljo Mytty komennettiin La-

Pirkon ensimmäiset selkeät muistot liittyvät sotaan.

pin sotaan. Hän kirjoitti ”miinoja olevan kaikkialla”. Viljo sairastui ”siellä jossakin” ja menehtyi sairaalassa 20.1.1945.

”Sellanen muistikuva on, että olen käynyt isää sairaalassa katsomassa. Iita-tädin mekkokankaasta oli jäänyt pala, jonka hän oli antanut äidille ja äiti oli tehnyt siitä mekon. Isä oli sanonut: Sielt se minun pieni Lautalan Iita tulee. Kangas on vielä silmissä. Se oli siniruudulista puuvillakangasta.”

Pirkon mukaan isä oli sitä mieltä, ettei hänen vanhempiaan ikäluokkiin kuuluvana olisi enää tarvinnut lähteä sotaan, mutta sinne matka kuitenkin vei. Viljo on haudattu Urjalaan.

”Ja sen muistan, hautauspäivän aamun. Hevosella mentiin. Se reki oli... laatikko. oli helmikuun 4. päivä. Sinne meidät peitettiin lämpöisillä vällyillä. Sisko sanoi, että Pirkolla oli jalassa damaskit, mutta hän joutui laittamaan päälle sen serkkupojan housut pysyäkseen lämpimänä.” Jussi jäi kotiin antaessaan housunsa lainaksi.

Sotakummi

Pirkko sai sotakummin Sveitsistä Mannerheimin Lastensuojeluliiton välityksellä. Tiedi Ritter oli nuori nainen, Tiedin sisko Susi puolestaan

Kuvassa on Pirkon sankarivainaja-isä Viljo Mytty.

Pirkon siskon sotakummi. Pirkko näyttää 75 vuotta sitten otettuja valokuvia, joiden kääntöpuolella Tiedi saksan kielellä lähettää kummilapselleen terveisiä. Tiedi hiihtää Alpeilla, vaeltaa niityillä. Perhekuva kertoo varallisuudesta. Pirkko arvioi Tiedin motiivin kummiuteen olleen uskonnollinen ja ”kova auttamisen halu”. Tiedi toimi ”jumaluusopettajana” eli nykytermein uskonnon opettajana.

Pirkko sai kummilta ”tosi lämpöiset” kudotut rukkaset, joissa päällys oli punaista villakangasta ja sisällä oli paksu lampaannahka. Rukkaset olivat erityiset, sillä tuohon aikaan lapsilla oli lähinnä mummon neulomat lyhytvartiset lapaset. Sveitsistä tuli kuttaperkkainen nukke, jolla oli paljon vaatteita, ”ensimmäinen appelsiini, jonka tuoksu on vieläkin nenässä”, kuivattuja aprikooseja ja säilykkeitä. Kirjeitäkin Pirkko sai. Opettaja niitä lapsille luki ja suomensi. Valitettavasti kirjeet ovat kadonneet. Yhteydenpito loppui 1940-luvun lopussa yllättäen. Pirkko arvelee, että kummit olisivat

odottaneet kummilapsien olevan vanhempia ja kyvykkämpiä ajatusten vaihtoon.

Äiti lähellä ja mummo turvana

Pirkko muistaa monet itkut. ”Miks, miks ja miks?” Perheellä ei kuitenkaan ollut puutetta ruoasta. Enolla oli kauppa Myllykoskella ja hän auttoi sisartaan ja tämän lapsia. Pirkko sai käyttöönsä isosiskonsa pieniksi jääneet vaatteet. Mummo neuloi villalangoista työtöille lämpöiset alushameet. Äiti oli aina lähellä ja mummo turvana, joten elo oli suojattua. Jälkeenpäin Pirkko pitää ongelmana sitä, ettei lapsia tuohon aikaan kannustettu koulutukseen.

Evakkomatka 1944 vei Urjalaan Kanniston taloon, josta jäi hyvät muistot. Sukulaiset olivat evakossa Myllykoskella ja pyysivät Siiriä lapsineen sinne. Siiri oli aluksi haluton siirtymään, sillä hänellä oli pieni maatilkku eivätkä lapset nähneet nälkää. Kuitenkin

vuonna 1946 muutettiin Myllykoskelle, ensin enon yläkertaan. Äiti tuli Karhulaan pakeliittitehtaalle töihin. Hän sai tuttavien kautta asunnon paikkakunnalta ja löysi 1948 uuden miehen. Lapset saivat hyvän ja paikkansa täyttävän isäpuolen ja myöhemmin vielä uuden rakkaan siskon. Asetuttiin Kymin Otsolaan.

Pirkko ei kohdannut lapsuudessaan syrjintää sotaorjouden tai karjalaisuuden vuoksi. Hän on ulospäin suuntautunut ja seuralinen. ”Elämä on ollut onnellista kaikesta huolimatta. Nuoruus oli ihana”. Pirkko tapasi miehensä 1964. Naimisiin mentiin 1966 ja 13 vuoden jälkeen saatiin ”ihana poika”.

Tiiliskivi isän kädestä

”Karjalaseura on koti. Se tulee ikää myöten yhä rakkaammaksi. Viihdyn siellä.”

Pirkko on käynyt kolme kertaa Karjalassa kotipaikallaan.

”Siellä on kivijalka. Otin tiiliskivien... pidin sitä pitkään kädessäni. Ajattelin, että tämä on ollut isän kädessä. Sillon tuli itkut. Seisoisin isäni jalan jäljissä. Se on ainoa paikka, jossa tuli tunne, että isä on täs’ kävelly. Mikään muu polku, mitä olen tallannut ei ole sitä tunnetta antanut.”

Muistaessaan sotaa Pirkko toivoo, ”ettei tarvis meidän lasten ja lasten lasten mitään tällaista kokea”. Hänen mukaansa nuorten kiinnostus historiaan vaihtelee. Miniä on pyytänyt Pirkkoa kirjoittamaan muistojaan ja tietoaan, jotka jäävät tuleville sukupolville.

Onnitteluit` ja muistamissii`

JOHANNA CHARLOTTA TIMONTYTÄR HUHTANEN on kirjoittanut ylioppi-laaksi Sibelius-lukiosta Helsingistä 5.6.2021.

Vanhemmat Virpi o.s. Leskinen ja Timo Huhtanen, mummi Siiri Leskinen, o.s. Hoikkala Koiviston Rautaselta, pappa Pekka Leskinen Uudenkirjon Makulasta ja isän puolelta isomummi Hilja Järvi, o.s. Viinanen Hiitolan Kilpolansaaresta.

Johanna on osallistunut 14 Koivisto-juhille ja löytänyt soittimekseen huilun Koivisto-juhlien musiikkiesityksestä. Onnea ylioppilaalle!

Tääl` tapahtuu

Perniön ja ympäristön Koivistokerho

Perinteistä joulujuhlaa vietetään 13.12.2021 klo 18.00 alkaen Perniön Seurakuntatalossa.

Tervetuloa!
Johtokunta

Helsingin Koivistolaiset Ry

Toivottaa Koiviston Viestin välityksellä kaikille jäsenilleen sekä kaikille lehden lukijoille

Hyvää ja rauhallista Joulun aikaa sekä Onnea ja menestystä vuodelle 2022 !

Koivistolaisterveisin
Johtokunta

Saarenpään Hilskat Ry

toivottaa jäsenilleen rauhaa Joulun aikaa.

Jouluisin terveisin
Hallitus

KOIVISTON AUTO

www.koivistonauto.fi

Turun ja ympäristön koivistolaiset

Hyvää ja rauhallista joulun aikaa kaikille

Toimintamme jatkuu vuonna 2022 Kajuutassa, Itäpellontie 2 Turku **Kajuuttaillat** joka kuukauden kolmas tiistai klo 17. Ensimmäinen kajuuttaita tiistaina 18.1.2022 klo 17. Haastellaa Koiviston kansainvälisyydestä Erkki Hilskan ja Kimmo Samulin alustamana.

Jaalamiehet aloittavat laulamisen tsaijun ja voirinkeleiden voimalla torstaina 13.1.2022 klo 14. Jatketaan aina torstaisin sammaa aikaa paitsi viikolla jolloin yhityksellä muuta toimintaa.

Jos et ensimmäisel kerral kerkee mukkaa ni sit seuraaval viikol jo voit vaik keretäkkii.

Eikä tarvitse olla laulumiehi, myös tarinointia merenkäynnistä, kalastuksesta ja mailman menosta.

Käsityökerho kokoontuu keskiviikkona 5.1.2022 klo 12 jatkuen kerran kuukaudessa.

Tule mukkaa pitämää vaa seuraa vaik et oliskaa käsityöihmissii. Tiiä vaik innostus tarttuus. Myö tehää vaik mitä mukavaa omaks ja muie iloks.

Lisätietoja kokoontumisista Tuula Agge 040-5221824

Tervetuloa

Suomen Koivisto-Seura ry toivottaa kaikille lukijoille hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta!

Uusia Koivisto-tuotteita

Motiivi koivistolaisen naisen kansallispuvun rekon mukaan. Tulevat tilaustoimituksina, joten varautukaa toimitusaikaan.

Puolipellavainen astiapyyhke 20 €

Keittiöpyyhkeet 200 g puolipellavaa. Kooltaan 65 x 45 cm.

Painatus ja ompelu tehdään Suomessa. Tuotteella on Avainlippu-tunnus.

Nämä ihanat pyyhkeet ovat olleet niin suosittuja, että ensimmäinen erä on jo myyty. Tilaamme uuden erään siten, että toimitukset tulevat helmikuussa. Voit varata tästä erästä itsellesi perintöpyyhkeet jo ennakoon.

Muistivihko 10 €

Kannet laminoitu, koko A5, 50 sivua, ei viivoitusta.

Magneettimuistio 6 €

Koko 70 x 110 mm.

Vihkokuvat suunnittelumalleja

Hintoihin lisätään lähetyskulut.

Tilaukset Seija Jaakkola Koivukuja 23, 21530 Paimio
puh. 041 318 4614, seijam.jaakkola@saunalahti.fi